

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX POLUMJESEČNIK BROJ 8
15. TRAVANJ
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

Crkva Boga Živoga	93
„Crkvena Korporacija” Nepoželjna	96
Tri Pogleda na Crkvu	97
Prava Crkva	99
Crkva Prvorodenih	99
Kršćansko Zajedništvo	101
Prava Crkva Nije Sekta	102
Usporedba o Lažnim Ovčinjacima	103
„Izadi iz nje, narode moj”	104
Predloženo Pismo o Samoisključenju	106

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„CRKVA BOGA ŽIVOGA”

– I. TIMOTEJU 3:15 –

„Kao što je tijelo jedno i ima mnogo udova, a svi udovi toga tijela, iako su mnogi, jedno su tijelo, tako je i Krist; jer smo jednim duhom svi kršteni u jedno tijelo.” ... „Jedno je tijelo i jedan duh; kao što ste pozvani u jednu nadu svog poziva; jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svijui.” ... „Da na tome putu koji oni [mnogi] nazivaju sljedbom, ja se klanjam Bogu svojih otaca.” ... „Zar sam postao vaš neprijatelj, jer vam govorim istinu?” Ako je tako, onda, „Postao sam lud poradi Krista.”

– I Kor. 12:12,13; Ef. 4:4-6; Djela 24:14; Gal. 4:16; I Kor. 4:10.

DA je tijekom Evandeoskog doba Bog odabirao Crkvu priznaju svi kršćani osim univerzalista; i da svi tako odabrani čine jednu Crkvu, i da se članstvo u toj jednoj Crkvi može osigurati samo tijekom sadašnjeg života – tijekom Evandeoskog doba – također se općenit prizna kao učenje Biblije.

I mnogi će također priznati da je naše sadašnje jedinstvo s Kristovim Tijelom, Crkvom, iako dragocjeno, samo probno članstvo, koje će biti potvrđeno i zauvijek samo pobjedonosnim uvođenjem u punopravno članstvo u Crkvi, na kraju ovog probnog razdoblja sadašnjeg života. – Ivan 15:5,6; Filip. 3:12-16.

Ali, dok se mi i drugi kršćani slažemo da pobjednička Crkva treba biti jedna Crkva, a ne mnogo crkava, postoje dijelovi i smjernice oko kojih se ne slažemo.

Držimo da su uvjeti sadašnjeg suđenja, svih prihvaćenih kao probnih članova nebeske Crkve, vrlo strogi i zahtjevni, i da je stoga odabir mnogo manji nego što kršćanski ljudi općenito pretpostavljaju; da se sada bira samo „malo stado.” (Luka 12:32.) Mnogi pretpostavljaju da je cilj našeg Boga kada je pozvao Crkvu i obećao njezino visoko uzvišenje bio samo spasiti ih od vječnih muka. Tvrdimo, nalazimo i donosimo obilne biblijske dokaze za to, da je Božji cilj u ovom odabiru, obuci, disciplini i konačnom uzdizanju Crkve krajnja svrha blagoslivljanje kroz nje svih njegovih palih, grijehom pogođenih stvorenja (ljudskih i aneoskih), dajući svima potpuni, savršeni sud ili suđenje pod najpovoljnijim uvjetima, od kojih će savršeno znanje i dostatna pomoć biti glavni elementi naklonosti. Gledajući tako, Crkva je odabrana za veliko djelo koje treba izvršiti tijekom Milenijskog doba, vraćanja „tko god hoće” od palih natrag u njihov prijašnji položaj, i prepuštanja namjerno nesvetih Drugoj smrti – vječnoj kazni – vječno uništenje.

Ne može se poreći ni da je ovo biblijsko gledište puno uzvišenije od uobičajenog, sebičnog gledišta koje je poteklo iz velikog papinskog otpada. Onih pozvanih nadom da će sudjelovati u Božjem planu za činjenje dobra drugima – blagoslivljajući „sve obitelji na zemlji” – sigurno će biti malo, i duhovno iznad masa, koje pokreće samo sebična nada da će izbjeći muke.

Također se razlikujemo od većine kršćana po tome što Crkvu u njezinom sadašnjem stanju smatramo tek probnom. I dalje tvrdimo da sada postoji samo jedna

Crkva, kao što će postojati samo jedna Crkva u slavi; da naš Gospodin i apostoli nikada nisu priznavali više nego samo jednu Crkvu na zemlji; da su tako daleko od utvrđivanja mnogih, ili priznavanja mnogih, osudili sva nastojanja da se odijele u različite stranke i pod različitim imenima, kao raskolnička, sektaška i protivna Božjoj volji; kao štetno i kao dokaz tjelesnosti kod svih koji su pristali ili pomogli takve podjele probne Crkve.

Pavlovo sposobno i oštro razmišljanje o ovoj temi djelomično je zamagljeno uobičajenim prijevodom, ali čak i tamo, kada se obrati pozornost na njega, jasno se razaznaje trend apostolova razmišljanja; mnogo više u tom vrijednom i općenito vrlo vjernom prijevodu Emphatic Diaglott. On potiče da se „motre” i odvrte oni učitelji koji favoriziraju podjele u Kristovom stadi; jer ne slijede volju Gospodnju, nego svoju. I dodaje, ljubaznim i pohvalnim riječima oni zavode bezazlene. (Rim. 16:18.) Ukorio je Korintsku Crkvu zbog sklonosti prema sektaštvu među njima. (I. Kor. 1:10-13; 3:3-6.) Dijelili su se na Pavlovce, Apolovce i Petrovce, dok je nekolicina s pravom prionula uz naziv Kršćanin.

Svaki od ovih učitelja imao je svoje osobitosti u načinu poučavanja, zbog čega su jedni najviše cijenili jedne, a drugi druge. Ali svi su imali jedno Evanđelje – jednog Gospodina, jednu vjeru i jedno krštenje. Duh favoriziranja, koji je doveo do frakcija i podjela, te do uzdizanja sektaških ili stranačkih imena, ili imena pojedinog učitelja, kao standarda oko kojeg se treba okupljati, Apostol je proglasio dokazom tjelesnosti – dokazom svjetovnog duha.

Iako je uzimanje različitih imena bilo pogrešno, to je bio dokaz dublje neispravnosti – sebičnog, stranačkog duha. Bio je to dokaz da oni Korinćani koji su uzeli imena stranaka nikada nisu cijenili jedinstvo Tijela Kristova; da nisu baš cijenili da je Krist jedina Glava, vođa i standard; i da je njegovo jedino ime po kojem njegovi sljedbenici trebaju prepoznati sebe i jedni druge. Tamo gdje izrugivači koriste ime u poruzi, to nije greška vjernika; ali pravi, lojalni vojnici križa nikada ne bi trebali posjedovati ili prepoznati takvo ime. Primjeri naziva koji su tako nastali su „metodist” i „baptist,” a oba su data ismijavanjem, ali su kasnije usvojena kao imena stranaka, predstavljajući sekte, frakcije ili podjele u Kristovom tijelu. Svi istinski

učitelji nisu samo poslani od Krista, već i upute primaju od njega; i svaki čovjek koji pokušava staviti svoje vlastito ili bilo koje drugo ime na cijelu ili bilo koji dio Crkve je protivan i nesklon pravom i jedinom Gospodinu i Glavi Crkve. On je pogrešan vođa i zlotvor, bez obzira na njegovu tvrdnje ili motive.

Apostol, prekoravajući Korinćane i nastojeći im pokazati njihovu grešku što smatraju da im je bilo koji drugi učitelj osim Krista glava, zastava i vođa, pita: „Je li Krist podijeljen?” Postoji li sada nekoliko Abrahamovih potomaka, svaki nasljednik obećanja? Je li to razlog što podnosite podjele na stranke? Ili je to zato što vam je jedan od ovih vođa – Pavao, Apolon ili Petar – posebno dao naklonost i obvezao vas prema njemu, pa mu uzvraćate nazivajući se njegovim slugama i sljedbenicima, noseći njegovo ime? Je li Pavao razapet za vas? ili si kršten u njegovo ime?

Ne, ne, dragi voljeni; jedan, i samo jedan, zaslužuje svu čast Crkve, i sada i zauvijek, i taj je njezin pravi Gospodin i Učitelj; i samo njegovo ime bi trebala posjedovati na bilo koji način. On vodi, on poučava, on hrani; a različiti ljudski posrednici koje on koristi kao kanale za svoje blagoslove za svoju zaručnicu, ne bi trebali zauzeti njegovo mjesto u njezinu srcu niti dijeliti njegovu čast pred svijetom. Možemo, međutim, i trebamo, poštivati njegove sluge „zbog njihovih djela,” a one koji dobro služe smatramo dostojnima dvostruke časti; ali uvijek se moramo „držati Glave” i iskazivati mu najveće poštovanje i poslušnost. (1. Solunjanima 5:13: 1. Tim. 5:17: Kol 2:19.) Naše poštovanje prema drugima treba biti „u Gospodinu.”

Dugo vremena, zapravo sve do nedavno, kršćani su priznavali ovo pravo načelo, da postoji samo jedno Tijelo ili Crkva na zemlji, kao što će biti samo jedna u slavi. I, slijedeći tu ideju, svaka je sekta tvrdila da je ta jedna, jedina prava Crkva, a druge je progonila. Ali malo po malo, svaki je u drugome počeo vidjeti određene dobre osobine doktrine i prakse, i postupno su se njihove ideje mijenjale, sve do danas hrabro tvrde, i protivno riječi našeg Gospodina i apostola, da su sekte odlučna prednost; da je ljudski um tako sastavljen da je zajednička vjera, na koju Pavao potiče Crkvu, nemoguća; i da su različite današnje sekte sa svojim kontradiktornim različitostima vjere nužna prilagodba ljudskim predrasudama i imbecilnosti.

Ipak, još uvijek držeći se ideje da nekako treba postojati samo jedna Crkva, oni žele ponovno ujediniti sve veće sekte kako bi napravili (nominalno) jednu Crkvu, dok bi svaka sekta u njoj mogla zadržati svoje posebne značajke vjere ili nevjerstva kao što je sada. Svi u takvom jedinstvu (čiji je Evangeoski savez bio početak – napredna faza, sada, u ovoj zemlji, organizacijom „Federalnog vijeća crkava Krista Amerike,” koje predstavlja trideset različitih denominacija) samo pristaju na to da se razilaze, živjeti

i pustiti živjeti, i prepoznati jedni druge, na ovaj opći način, zbog povećanog utjecaja, moći i zaštite koju će udruživanje donijeti svakome, i zato što bi to umanjilo utjecaj drugih sekti koje nisu tako povezane, i time ometaju neovisnost mišljenja. To bi služilo za fiksiranje i uspostavljanje „ortodoksne” granične crte, unutar koje bi postojale granice individualne slobode, a ipak određena mjera slobode – dopuštenje da se izabere preferencija među oblicima i doktrinama ovih povezanih sekti, i dalje dopustiti da budu priznati kao „pravovjerni.”

To je zapravo slučaj sada, među takozvanim „liberalnim umovima” svih denominacija; i potiče se da se organizacija ove vrste, već utemeljena u Evangeoskom savezu, u potpunosti dovrši i da se pokuša učiniti takvu složenu Crkvu donekle priznatu od strane vlade.

Ali, čak i kada se u potpunosti dovrši, to ne može biti ništa više od unije u imenu, s istim podjelama i razlikama u stvari – jedna crkva nominalno, ali mnogo sekti zapravo.

Prva opasnost na koju je Apostol upozoravao Crkvu bila je sektaštvo; i očito je bio uvažen barem u to vrijeme, jer se nisu razvile velike sekte Pavlova ili Apolonova. Ali, kao i obično, veliki neprijatelj, osujećen u jednom smjeru, otišao je u suprotnu krajnost, i pokušao inzistirati na jedinstvu koje je vrlo različito od onoga što su naš Gospodin ili apostoli ikada naučavali. Ovaj pokušaj bio je da svaki priznati član Crkve misli potpuno jednako, o svakoj sitnici kršćanske doktrine. Ovaj se pokušaj konačno razvio u papinstvo, gdje su o svakom pitanju doktrine odlučivali pape i sabori; i svaki čovjek koji je želio da ga se smatra članom crkve bio je dužan u potpunosti prihvatiti takve odluke i ispovjediti da su takve odluke njegovo uvjerenje, njegova vjera; dok oni nisu bili njegovi ni u kojem smislu nego posvojenja. Općenito su ili slijepo primani ili licemjerno ispovijedani s mentalnom rezervom.

To uopće nije bilo jedinstvo na koje je Pavao pozivao. Pozivao je na jedinstvo srca i uma, a ne na nepromišljeno, bezdušno ili licemjerno ispovijedanje vjere. Poticao je na jedinstvo kakvo prirodno proizlazi iz ispravnog vršenja slobode koju imamo u Kristu – istraživati i vjerovati Svetom pismu, te rasti u milosti i znanju, pri čemu je svaki čovjek na taj način potpuno uvjeren u svoj vlastiti um, i čvrsto ukorijenjen i utemeljen u jednoj vjeri kako je izložena u Svetom pismu. Jedinstvo vjere na koje je Pavao pozivao nije ona razrađena vjera koja dotiče i obuhvaća sve subjekte, nebeske i zemaljske, božanske i ljudske, otkrivene i neotkrivene. Naprotiv: Pavlova pisma, puna logičnog razmišljanja, čak ni ne spominju teme na kojima sektaši najviše inzistiraju i koje su oni općenito napravili testovima zajedništva.

Pavao nije rekao ništa o vječnom mučenju grešnika; ništa nije rekao o tajanstvenom trojstvu, u kojem su tri Boga nedokučivo jedan Bog i ujedno tri Boga; nije rekao ni riječi o tome da je čovjek takve prirode da ne može umrijeti, nego mora živjeti vječno, na mjestu bilo zadovoljstva bilo jada; također nije rekao ništa o sadašnjem životu s kojim završavaju sve kušnje za sve klase; i nije ušao u zamršenu raspravu o kruhu i vinu korištenim u komemoraciji Gospodinove smrti – što se tiče transsupstancijacije ili konsupstancijacije; ipak se lako može uočiti da on nije bio u skladu ni s jednom od ovih pogrešaka.

Primijetite posebno, međutim, da Pavao, bez ikakvog spominjanja jednog od ovih sektaških testova zajedništva, izjavljuje – „Nisam se libio navijestiti vam sav Božji naum.” (Djela 20:27.) Iz ovoga je vrlo očito da nijedna od ovih točaka, koje se danas smatraju samom suštinom i sadržajem kršćanske doktrine i kao ispravni testovi vjere, nije jedna vjera, ili u bilo kojem smislu ili stupnju dio „vjere jednom predane svetima.” – Juda 3.

Jedna vjera, koju bi svi trebali držati, bila je vrlo jednostavna; jedna tako jednostavna da su ju svi, i učeni i neuki, mogli shvatiti i razumjeti, i biti „potpuno uvjereni u vlastitom umu” u vezi s njom. Nije to bila doza neskladnih misterija, nedosljednih sa samima sobom i neskladnih s razumom kao i s Biblijom, koje su neuki mogli progutati s lakovjernošću, a učeni s licemjernim mentalnim rezervama; ali bilo je tako jednostavno, tako jasno, tako razumno, da se bilo koji poštenu Kristov sljedbenik mogao u potpunosti uvjeriti u njegovu istinitost.

Koja je to jedna vjera? Osnovu za to navodi Pavao, ovako: „Predao sam vam prije svega ono što sam također primio [prije svega – kao temeljnu istinu ili doktrinu, na i u skladu s kojom se moraju graditi sve druge doktrine], kako je taj Krist umro za naše grijeh, prema Svetom pismu; i da je pokopan; i da je uskrsnuo treći dan, prema Pismu.” (I Kor 15:3,4.) „Jedan je Bog i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je dao samoga sebe kao otkupninu za sve, da se posvjedoči u pravo vrijeme.” – I. Tim. 2:5,6.

Ovo, jednom riječju, ispovijeda grijeh i krajnju bespomoćnost; priznaje Božji plan pun ljubavi za naše otkupljenje; priznaje da je smrt našeg Gospodina bila naša otkupna cijena; i da oprost (opravdanje), i pomirenje s Bogom, i obnova vjernika, dolaze kao rezultat vjere u ovog Otkupitelja, kada se u odgovarajuće vrijeme to mjesto obznani svakome i svima.

Ove kratke izjave sadrže cijelo Evanđelje, u istom smislu kao što žir sadrži hrast. Bez ove jezgre Evanđelja, pravo Evanđelje se nikada ne može posjedovati; stoga se na tome mora inzistirati kao testu kršćanskog zajedništva. Ovo se mora primiti, inače se Evanđelje ne prima. Kada se prima, Evanđelje se

prima. Tada počinje djelo rasta – razvoj ovog Evanđelja. Može varirati u brzini rasta ovisno o temperamentu i okolini; može se sukcesivno razviti u izdanak, mladicu, čvrsti hrast, ali priroda sjemena će mu pripadati u svakoj fazi njegovog razvoja. Tako je i vjera – prava vjera; mora početi s jednom vrstom sjemena vjere u svima, bez obzira koji stupanj razvoja svatko može postići. Ovo jedno Evanđelje priznaje čovjekov pad i grešnost, te Božje milosrđe i ljubav očitovane kroz Kristovo veliko djelo otkupljenja, oprosta i konačne obnove svih voljnih i poslušnih, ali nikoga drugoga. Sve teorije, a ima ih mnogo, koje izostavljaju bilo koju od ovih stavki su lažne.

Neki poriču Božju ljubav po tom pitanju i tvrde da je sva ljubav bila Kristova i da se on umiješao i osujetio Očev izvorni plan; ali oni jedne vjere vođeni su vlastitim svjedočanstvom našeg Gospodina, da je Bog toliko ljubio svijet da je osmislio plan koji se provodi, i poslao svog jedinorođenog Sina da učini ono što je učinio i što tek treba učiniti za svijet. (Ivan 3:16,17.) Drugi poriču da je bilo kakvo otkupljenje postignuto smrću našeg Gospodina Isusa, poriču da je njegov život zamijena kao odgovarajuća cijena ili „otkupnina za sve,” i tvrde da Otac sve čini jednostavno opraštajući grešnicima. Ali ponovno je jedna vjera jasno istaknuta Pavlovim riječima – „Jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je sebe dao kao otkupninu [odgovarajuću cijenu] za sve.”

Kada bude primljeno u iskrena srca, ovo jednostavno Evanđelje, pravo Evanđelje, postupno će se otvoriti i raširiti svoje korijene razuma i svoje grane nade u svim smjerovima, hraneći se Božjim obećanjima, izgrađujući se kako je on zamislio, i grabeći, kako napreduje, „jedno krštenje” i svaku drugu značajku Evanđelja u punini.

Obratite pažnju na razliku između ovog, Božjeg testa, na jednostavnim prvim načelima Evanđelja, i pogrešnog pravca ljudi koji pokušavaju svima nametnuti cijeli sistem vjere (i to kada su najobičnija djeca u Kristu), koji ih je toliko okovao, dakle, da je njihov rast ometen. Tražiti od djece u Kristu da pristanu na trideset ili četrdeset članaka vjere koje su dogovorili bližnji, i pristati prihvatiti ih kao nepogrešivu istinu, te obećati da nikada neće vjerovati ni više ni manje od onoga što oni sadrže, jednako je odabiru jednog u voćnjaku kvrgavog i krivog stabla, kao standarda, i zahtijeva da sva ostala stabla budu podstavljena kako bi izgledala jednako debela i kvrgava kao uzorak, i da budu vezana željeznim trakama da nikad ne bi postala veća ili ravnija.

Ovo pravo Evanđelje, ova jednostavna vjera, lako shvatljiva i ispovijedana najslabijem djetetu u Kristu, mora također biti, uvijek i jednako, vjera najrazvijenijih sinova Božjih. Ova jedna vjera (a ne

beskonačna grananja i detalji vjere koji vode iz nje) Pavao je postavio kao standard ili test za sve koji tvrde da se nazivaju kršćanima. Sve posvećene koji su se složili oko ovog standarda, ili temeljne istine, Pavao je ubrajao u i od jedne Crkve. Dok je svaki član trebao rasti u milosti, znanju i ljubavi, uvijek bi postojao sklad i jedinstvo u vjeri i zajedništvu Crkve, ako bi sav rast bio u liniji i skladu s ovom temeljnom istinom.

Ovdje je bila savršena osnova sjedinjenja, koja je dopuštala sve različite stupnjeve individualnog razvoja u istini, i koja je najučinkovitije štitila od pogrešaka. Jer kad bi ova jednostavna vjera danas postala mjerilom po kojem bi se trebale testirati sve doktrine, to bi brzo dovelo do odbacivanja svake pogreške i do istinskog jedinstva Crkve u „jednom Gospodinu, jednoj vjeri i jednom krštenju.”

Nastojanje da se svi ljudi prisile da razmišljaju jednako o svim temama, kulminiralo je velikim otpadom i razvojem velikog papinskog sistema; i time je „evanđelje,” „jedna vjera,” koju su Pavao i drugi apostoli postavili, izgubljeno – zakopano pod masom nenadahnutih dekreta papa i koncila. Jedinstvo rane Crkve, utemeljeno na jednostavnom Evanđelju i vezano samo ljubavlju, ustupilo je mjesto ropstvu Rimske Crkve – ropstvu Božje djece, od čijeg su degradiranja mnoštva još uvijek slaba i pate.

Reformacijski pokret šesnaestog stoljeća došao je kao pokušaj da se ponovno stekne sloboda savjesti; ali, zavedeni idejom razrađene vjere, na kojoj se inzistiralo tolika stoljeća, reformatori i njihovi sljedbenici formirali su druge sisteme ropstva vrlo slične onom papinstva, iako su neznatne izmjene dale slobodu potpunijim idejama o nekim temama. I tako je bilo oduvijek: svaki novi reformatorski pokret napravio je neuspjeh u pokušaju da stvori kredo dovoljno široko za svoje glavne pokretače.

„CRKVENA KORPORACIJA” NEPOŽELJNA

Ali dok su podjele u Kristovoj Crkvi vrlo pogrešne, i vrlo suprotne volji i Riječi našega Gospodina, daleko su bolje od unije u ropstvu pod papinskim sistemom, kredom, itd. Umjesto, dakle, pokušaja da dobijemo sve da se sekte spoje u neku vrstu „Crkvene Korporacije,” sliku ili sličnost papinskog sistema jedinstva (iako na višoj razini), da reguliraju i ograniče daljnje istraživanje i daljnji rast, moramo učiniti upravo suprotno – ukinuti sve sekte i sve razrađene vjeroispovijesti i ispovijesti vjere. Umjesto daljnjeg vezivanja (takvom Crkvenom Korporacijskom unijom – ili kotačem unutar kotača, dvostrukim zatvorom), sve ropstvo treba ostaviti po strani, osim jednostavnih testova prvo nametnutih u jednoj vjeri jednom predanoj svetima; i sva stranačka sektaška imena treba odbaciti, a Kristovo ime treba biti jedino ime koje nosi njegova Crkva.

Takvo rušenje sektaških ograda ostavilo bi istinsku Božju djecu voljnu prihvatiti izvorni i jednostavan test – „svi jedno u Kristu Isusu”; a ovo je ono što je potrebno. To bi uništilo sektaški ponos, koji tako često krivotvori pravi kršćanski žar i ljubav, ali bi težilo razvoju istine, a time i razvoju istinskog žara za istinom koji naš Gospodin želi u svojim sljedbenicima. Pojam Kristova crkva ne bi više značio ni za jednu „našu denominaciju”, nego, kada bi pjevali,

„Ljubim Crkvu tvoju, Bože,
Njeni zidovi pred tobom stoje,
Dragi kao zjenica oka tvoga,
I urezani na tvojoj ruci,”

mislili bi, umjesto toga, na jednu, pravu i jedinu Crkvu.

Pod takvim uvjetima, prepoznajući pravi i jedini test, kao što je gore citirano od Pavla, oni koji su prije zagovarali suprotne strane različitih pitanja doktrine udružili bi glave i srca u pažljivom vaganju različitih izjava Svetog pisma; i, istinski tražeći božanski plan, oni bi uskoro, kao što je obećano, bili vođeni u svu istinu.

Spojili bi srca i ruke kao kršćani, i dok se njihove glave možda ne bi odmah složile oko određenih točaka, to bi bilo pitanje samo kratkog vremena; jer bi nepristrano proučavanje Božjeg plana, bez sektaške teorije i organizacije koju bi podržavali, dovelo glave svih u jedinstvo i opću harmoniju, čak iako bi, kao u početku, rast korijena vjere i ogranaka vjere mogao varirati. Svi bi vjerovali u „iste stvari,” čak i ako bi neki mogli vidjeti i vjerovati detaljnije od drugih. – Fil. 3:15,16.

Ovu slobodu, a opet sklad i jedinstvo, koje je rezultat potpunog prihvaćanja Božje volje i Riječi, u sadašnjem dobu neće postići osim nekolicina, „pobjednici.” Drugi će, kako Sveto pismo pokazuje, nastaviti u sektaškom ropstvu, pa čak i povećati svoje ropstvo -ujedinjenje Crkvenom Korporacijom ili „konfederacijom” (Izaija 8:12) dok se, na kraju ovog vremena nevolje, sve ovo ne ispravi padom sektaških sistema kao i sadašnjih političkih vlada. – Dan. 12:1: Otkr. 18:2-5.

U sljedećem dobu, tijekom suđenja svijetu, takvi veliki obmanjujući sistemi neće biti dopušteni; ali sada im je dopušteno kako bi se izvršilo testiranje i očitovanje „pobjednika.”

Neka dragi sveci koji sada hodaju uskim putem i čija su imena „zapisana na nebu” kao probni članovi jedne, prave Kristove Crkve, strpljivo ustraju u štovanju Boga na način koji drugi nazivaju „herezom” – pomno proučavajući i vjerujući u sve što je napisano u nadahnutoj Riječi, međutim to može biti u sukobu s ljudskim uvjerenjima i mišljenjima takozvanih velikih teologa. Budite dovoljno jednostavni da vjerujete Bogu na njegovu Riječ, bez obzira na to da crkveni monopoli

ili korporacije mogu nastojati, bilo svojevolumno ili nenamjerno, to istrgnuti u vlastitu korist. Bježite od svih takozvanih saveza, koji su samo ropstvo. Ono što je potrebno je manje takvih saveza, ne više. Svaki pojedinac treba osjećati i ostvarivati istu slobodu doktrine koju svaka sekta sada tvrdi. S ovog stajališta ropstvo -unija Crkve pod papinstvom bilo je najgore i najpotpunije porobljavanje pojedinog kršćanina; i potpuno razbijanje svakog sektaštva, tako da dvije osobe neće biti vezane za držanje jednog kreda (osim na prvim principima) je najpoželjniji uvjet. Razbijanje papinstva na stotinu sekti, svaka slobodna od druge, bilo je dobro djelo, težeći ostvarenju slobode kojom Krist oslobađa. Iako se isprva smatralo nesrećom, ubrzo je postalo poznato kao reformacija. I sada je razbijanje ovih brojnih sekti, kako bi svaki pojedinac bio slobodan, bitno za potpuniji rast u milosti, znanju i ljubavi nego što je to trenutno moguće. Ovo razbijanje sektaštva, koje se sada smatra nesrećom, uskoro će biti priznato kao doista najveća od svih religijskih reformi. Znakovi vremena pokazuju da je takva reformacija na pomolu, a Sveto pismo to najavljuje. Malo više svjetla, malo više znanja, i ovi sektaški okovi s individualne savjesti će pasti. Tada će kakva će god unija postojati biti na ispravnim načelima – unija srca i načela, a ne samo heterogena konfederacija. Priznajući jedni drugima osobne slobode, svaki će Kristov učenik biti povezan s drugim svojom ljubavlju prema Gospodinu i samo prema njegovoj Riječi; a drugi će biti odvojeni.

Sektaštvo je žalosno iskrivilo tu prekrasnu sliku kršćanskog jedinstva koju je dao naš Gospodin, zapisano u Ivanu 15:1-6. Da bi se to prilagodilo sektaštvu, i da bi se njihova pogreška u tome pokazala potkrijepljenom Božjom Riječi, tvrdi se da je „loza” cijela Crkva, a da su različite denominacije „kršćanstva” grane. Ali da Gospodinove riječi neće imati takvu konstrukciju mora biti očito svakome tko iskreno razmotri ovaj odlomak. Grane su pojedinci, a „svaka grana” definirana je riječima našeg Gospodina kao „svaki čovjek.” Neka nas ova, Gospodinova ilustracija ispravnog sjedinjenja svih loza u jednom trsu, povezanih i hranjenih istim sokom, iz istog korijena, pouči o pravom jedinstvu i osobnoj slobodi u Tijelu Kristovu.

* * *

Pretpostavimo da su plaće i „prihodi za život” svim službenicima, biskupima, svećenicima itd. prekinuti, sve crkve, kapele i katedrale uništene, sva bogoslovna sjemeništa razbijena, a njihovi profesori okrenuti drugim poslovima, svi vjerski cehovi i društva raspuštena, uključujući sve sektaške organizacije – kakav bi bio učinak?

Tko može sumnjati da bi to bio pravi blagoslov pod krinkom velike i strašne katastrofe? Učinak bi bio

okupiti prave kršćane kao Božju obitelj, a ne kao sektaške skupine; proučavati Božju Riječ, a ne ljudske tradicije i kreda formulirana u mračnom vijeku. Vrlo brzo, neometano, Božju će Riječ čuti svi istinski njegovi; i jedan Gospodin, jedna vjera i jedno krštenje uskoro će biti rezultat, dok će se svjetovna masa brzo razdvojiti, a istinska razlika između Crkve i svijeta bit će uočljiva. Čini se da Sveto pismo ukazuje na to da se veliki dio ove vrste uništenja sadašnjih sistema mora dogoditi prije nego što sva „pšenica,” prava Crkva, bude odvojena od „kukolja,” onih koji nominalno ispovijedaju vjeru. Stranački duh i ljubav prema sekti toliko su jaki da, očito, ništa manje od potpunog raspada svih sekti neće biti dovoljno da oslobodi svu Božju djecu koja su sada vezana i zavezana u njima i od njih.

Ova katastrofa – sektaško uništenje, pad Babilona – ono je što se spominje u Knjizi Otkrivenja pod simbolom sedam posljednjih zala. (Otk. 15-18.) Bol od toga će se uglavnom sastojati od mentalne žalosti, razočaranja sektaških nada i planova i ranjavanja sektaškog ponosa. Kad je Učitelj rekao: „Bdijte, da biste bili dostojni izbjeći sve ove stvari koje dolaze na svijet,” uključio je bol ovih pošasti, kao i druge smetnje kojima će svijet biti podložan zbog neznanja o pravom Božjem planu. O bijegu od ovih pošasti govori nam Ivan (naš Gospodin – Otkrivenje 1:1), govoreći: „Izidite iz nje, narode moj, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite njezine pošasti.” – Otkr. 18:4.

TRI POGLEDA NA CRKVVU

Jedan dragi brat poslao nam je sljedeći isječak, uz napomenu: „Dva su dobro navedena stajališta. Molimo dajte nam treći i istiniti, brate Russell.”

„Postoje dvije koncepcije Crkve, koje ću, zbog praktičnosti, označiti kao protestantsku i katoličku koncepciju. Protestantska ideja Crkve je da je to dobrovoljno udruženje vjernika u Krista; da oni koji jednako razmišljaju o vjerskim temama udružuju se u društvo i biraju svog pastora, koji izvlači od njih svoju zadaću i svoj autoritet. Prema tome, oni su slobodni propisati što će, a što neće poučavati, ili uništiti svoju crkvu i stvoriti drugu, upravo kao članovi kluba, ili političke stranke, imaju pravo povući se i formirati novu organizaciju. Protestantska teorija Crkve je ona o skupu pojedinaca, 'koji se mogu preuređivati po svojoj volji, i tako stvarati nove crkve pri svakom preustroju.' (Ewer.) Katolička teorija, s druge strane, je da je to organizacija koju je Svemogući Bog osnovao jednom zauvijek, da traje do kraja vremena, i u koju on poziva ljude; to je njegova obitelj, njegovo kućanstvo njegovo kraljevstvo, njegov grad. Njegove službenike on je ovlastio i samo od njega imaju svoj autoritet kao učitelji. Jednom riječju, Katolička crkva nije demokracija nego carstvo, ne republika nego

kraljevina. Kao takva, dolazi čovjeku s božanskim autoritetom; njeni su službenici pod zakletvom Vječnom Kralju i trebaju služiti čovjeku u njegovo ime i za njega.” – Živa Crkva.

U predstavljanju pravog pogleda na Crkvu, trudimo se u nedostatku da su tisuću i petsto godina ljudi poučavani jednom ili drugom od gore navedenih pogleda, ili kombinaciji obaju, dok je prava ideja općenito izgubljena iz vida od drugog stoljeća. Pravo gledište, kako ga mi zamišljamo, je sljedeće:

Božja Crkva, kada bude dovršena i organizirana, bit će sve što je gore navedeno kao Katoličko ili Episkoparno gledište. Ali još nije dovršena, pa stoga još nije organizirana. Kada se organizira, bit će odjevena u moć, i bit će, „ne demokracija, već carstvo; ne republika, već kraljevstvo. Kao takvo [će] doći čovjeku [svijetu – tijekom Tisućljeća] s božanskim ovlasti [i s moći da podupre tu ovlast]. Njegovi službenici [tada će biti] pod prisegom Vječnom Kralju, i oni trebaju služiti čovjeku u njegovo ime i za njega.” Sve ovo, valja primijetiti, točno odgovara nadolazećoj vladavini Crkve, kada će „blagosloviti sve obitelji na zemlji”; ali to uopće ne odgovara sadašnjem stanju ili okolnosti. Ne postoji organizacija danas odjevena u takav božanski autoritet da zapovjednički zapovijeda čovječanstvu. Ne postoji organizacija koja to radi danas; iako smo dobro svjesni da mnogi od njih u teoriji tvrde da bi im to trebalo biti dopušteno; a mnogo više bi to željelo učiniti.

To je bila kobna pogreška u koju je Crkva počela upadati u drugom stoljeću; i nastojanje da se ostvari ovu lažnu koncepciju kulminiralo je sa hvalisavim, zapovjedničkim krivotvorenjem nadolazećeg Kraljevstva u papinstvu, koje je stoljećima nastojalo dominirati svijetom, uz pomoć „božanskog autoriteta”. Ta je ideja više-manje prožela i zatrovala ideje i sveg protestantskog „klera”; koji, kopirajući papinske lažne ideje o Crkvi, također tvrde da je Kristova Crkva sada organizirana, iako iznose manje hvalisave tvrdnje o „božanskom autoritetu”, da poučavaju i vladaju čovječanstvom općenito, nego što to čini papinstvo.

Božja Crkva još nije organizirana. Naprotiv, Evandeosko doba bilo je vrijeme za pozivanje i iskušavanje dobrovoljaca voljnih žrtvovati se i patiti sa svojim Gospodinom sada, i tako dokazati da su dostojni (Otkrivenje 3:4.5.21: 2. Tim. 2:11.12: Rim. 8:17) da budu organizirani kao su -nasljednici u njegovom Kraljevstvu na kraju Evandeoskog doba, kada će on „postaviti” ili organizirati svoje Kraljevstvo u moći i velikoj slavi, da blagoslovi i vlada svijetom s „božanskim autoritetom.”

U međuvremenu, ovi neorganizirani ali samo pozvani, koji nastoje osigurati svoj poziv i izbor, kako bi mogli dobiti udio u Kraljevstvu (2. Petrova 1:10: 2.

Korinćanima 5:9), su „dobrovoljna udruga vjernika,” okupljenih radi uzajamne pomoći u traženju upoznavanja i vršenja Učiteljeve volje, kako bi se mogli smatrati dostojnima obećanih časti i slave, a ne sada da vladaju ljudima božanskim autoritetom; jer oni još nemaju takav autoritet. U ovom „dobrovoljnom udruživanju” posvećenih, nema carske vlasti jednih nad drugima; i nikakvo gospodarenje nad Božjom baštinom ne bi trebalo biti dopušteno; jer je jedan i jedini Gospodin ostavio uputu, „Ne dajte se zvati Rabbi; jer jedan je vaš Učitelj, Krist, a svi ste vi braća.” – Mat. 23:8.

Umjesto kraljevske i gospodske vladavine koja prevladava u običajima svijeta, Učitelj je svima dao drugo i suprotno pravilo, govoreći: „Vi znate da oni koji se smatraju vladarima nad nežidovima gospodare nad njima; i njihovi velikaši vladaju nad njima. Ali tako neka ne bude među vama; nego tko hoće među vama biti veliki, neka vam bude poslužitelj [doslovno, sluga]; i tko god od vas hoće da bude prvi, neka bude svima sluga [ili najveći sluga]: jer ni Sin čovječji nije došao da mu služe [da mu poslužuju], nego da služi [da poslužuje] i da svoj život da kao otkupninu za mnoge.” – Marko 10: 42-45.

Gospodin je bio glavni sluga; i oni među apostolima koji su služili Crkvi uz najveću cijenu za sebe – Pavao, Petar, Ivan i Jakov – cijenjeni su, od strane onih koji imaju duha istine, razmjerno njihovoj službi, a ne razmjerno njihovim titulama, njihovoj svećeničkoj odjeći, ili njihovim pohvala među ljudima, itd., od čega nisu imali ništa.

Crkva, odnosno skupina vjernika, pripravnika za buduću slavu, u svom „dobrovoljnom udruživanju”, doista je trebala priznati „učitelje”, „pomoćnike”, „apostole” itd., ali ne i činiti ih. Ako prepoznaju čovjeka „moćnog u Svetom pismu”, „sposobnog poučavati”, sposobnog razjasniti božanski plan i posebno kvalificiranog da ih izgradi u najsvetijoj vjeri, rado priznaju Božju naklonost da među njima podiže takve sluga svih da im pomogne u razumijevanju njegove Riječi. Ali uvijek bi trebali biti oprezni, čak i dok se raduju i zahvaljuju Bogu za takvog slugu, da zahtijevaju „ovako govori Gospodin” za svaku točku doktrine, i da svakodnevno istražuju Sveto pismo da vide jesu li te stvari točne – da li se zaključci i argumenti učitelja slažu se s cjelokupnim svjedočanstvom Božjeg otkrivenog plana.

Tako je Gospodin učitelj svojih sljedbenika, šaljući, s vremena na vrijeme, neke od svojih sljedbenika da skrenu pozornost na istine koje se previdaju ili na štetne zablude koje se gaji. „Krotki” među prokušanima će čuti Učiteljev glas preko koga god on govori; i oni će biti vođeni u istinu i pripremljeni u pravo vrijeme za organizaciju kao njegovo Kraljevstvo. „Poučavat će krotke putu svome.” – Psa. 25:9.

Tako gledano, i katolički i protestantski pogled na Crkvu su pogrešni. Katoličko gledište primjenjuje buduću organizaciju na sadašnje vrijeme, a protestantsko gledište, iako se oslobađa nekih grešaka papinstva, nosi ih dovoljno da sebi naudi; jer, umjesto primanja svih posvećenih vjernika u „dobrovoljnu udrugu,” u kojoj bi Bog podigao svoje vlastite učitelje, protestantizam također pokušava organizirati i povezati kredima i ispovijedima vjere u razne sekte, od kojih svaka, željna da uvijekveći sebe i svoje ideje, odabire i pravi svoje vlastite učitelje u vlastitim sjemeništima.

PRAVA CRKVA

Danas postoje mnoge organizacije koje tvrde da su Crkva i imaju različite veze jedinstva; ali mi sada želimo pokazati, na temelju autoriteta Božje Riječi, prvo, kakvu je Crkvu naš Gospodin uspostavio, i koje su njezine veze jedinstva; drugo, da svaki kršćanin treba pripadati toj Crkvi; treće, štetni učinci pridruživanja pogrešnoj crkvi; i četvrto, pridruživanje pravoj Crkvi, kakvi bi bili rezultati gubitka našeg članstva.

Prvo, dakle, Crkva koju je naš Gospodin Isus počeo okupljati tijekom svoje službe, a koju je Otac prepoznao na Pedeseticu, nakon što je plaćena otkupnina za sve, bila je mala skupina učenika koji su posvetili zemaljsko vrijeme, talente i život, žrtva Bogu. Njihova je bila „dobrovoljna udruga” za uzajamnu pomoć; i ovo je društvo bilo pod Kristovim zakonima i vladom, njezinom Glavom ili priznatim vladajućim autoritetom. Veze su bile veze ljubavi i zajedničkog interesa. Budući da su svi bili uvršteni pod Isusovo Zapovjedništvo, nade i strahovi, radosti i tuge i ciljevi jednih bili su oni drugih; i stoga su imali daleko savršenije jedinstvo srdaca nego što bi se moglo postići od jedinstva na temelju bilo kojeg kreda koje je stvorio čovjek. Tako je njihovo jedino jedinstvo bilo duha; njihov zakon za vladavinu svakoga bila je ljubav; i svi su, kao cjelina, bili stavljeni pod poslušnost „zakonu duha”, kako je bio izražen u životu, djelima i riječima njihovog Gospodina. Njihova je vladavina bila volja onoga koji je rekao: „Ako me ljubite, držite moje zapovijedi.”

Dva su smisla u kojima se može smatrati istinsku Kristovu Crkvu: svi koji su, poput rane Crkve, potpuno posvećeni vršenju volje našeg Oca, podložni samo Kristovoj volji i vladavini, ne priznajući i ne slušajući nikoga drugoga – ovi, sveti, od početka Evandeoskog doba pa sve do kraja, kada se sva ova klasa zapečati – čine

„CRKVU PRVOROĐENACA

[čija su imena] zapisana na nebu.” Svi su oni jedno u cilju, nadi i patnji, i u dogledno vrijeme bit će sunasljednici s Kristom Isusom velike „baštine svetih u svjetlu” – sunasljednici s njim Kraljevstva koje je Bog obećao onima koji ga ljube.

Drugi smisao, u kojem se ta ista klasa prepoznaje, jest računanje dijela za cjelinu. Stoga se o svim živima ove klase može govoriti kao o „Crkvi”; ili, opet, bilo koji dio ove klase živih sljedbenika koji se mogu sastati zajedno može se pravilno nazvati Crkvom; jer, gdje god su dvojica ili trojica okupljena, Gospodin je obećao da će biti među njima. Prema tome, to bi bio crkveni sastanak – skupština „Crkve prvorodenih”. Opća skupština bit će kad cijela Crkva postane poput svoje Glave i s njime se proslavi.

Takva je, dakle, naša definicija Crkve Kristove. To je savršeno ilustrirao Pavao (Rim 12:4,5), kada Crkvu uspoređuje s ljudskim tijelom. U ovoj slici glava predstavlja našeg Gospodina, a svi koji su njegovi čine tijelo, nad kojim vlada glava. Isus je bio i uvijek će biti Glava nad svojom Crkvom u cjelini; on je također Glava i Vladar čitave žive Crkve; i u svakoj skupštini gdje se dvoje ili troje sastane u njegovo ime (kada se njegova Riječ traži i sluša), on je Glava, vladar i učitelj. – Ef. 1:20-23.

Ako se pita, u kojem smislu on poučava? mi odgovaramo, vršenjem svojstava Glave ili učitelja; korištenjem jednog ili više prisutnih kao svojih glasnogovornika u otkrivanju istine, jačanju vjere, ohrabivanju nade, nadahnuću revnosti, itd., baš kao što glava ljudskog tijela poziva jednog člana da služi drugome. Ali ovdje jedno upozorenje: ako netko postane koristan član kao desna ruka, treba paziti da ne preuzme položaj i autoritet Poglavarara, da svoje riječi i ideje iznosi kao istinu. Uvijek se mora sjećati da je njegova najveća čast biti kažiprstom koji će isticati, ili govornikom koji će izražavati, volju jedinog Gospodina i Učitelja. Nemojte se nadimati: ponos će vas paralizirati i učiniti beskorisnim. „Nemojte se zvati Rabbi [gospodar, učitelj], jer jedan je vaš Učitelj [glava], to jest Krist, a svi ste vi braća.” I neka ni najmanji ud ne prezire svoju službu, „jer kad bi svi bili jedan ud, gdje bi bilo tijelo?” „Ne, potrebni su oni udovi tijela koji se čine slabijima” – „Bog je postavio udove, svakoga od njih, u tijelo, kako je htio.” – I. Korinćanima 12:12-31.

Kako je jednostavan, lijep i djelotvoran Božji plan „dobrovoljnog udruživanja” njegove djece!

Ovo nas dovodi do našeg drugog prijedloga, naime: da se svi kršćani trebaju pridružiti ovom udruženju ili početnoj organizaciji. U svjetlu onoga što je upravo rečeno o klasi koja čini Crkvu koju naš Gospodin poziva, očito je da ako ste se odrekli sve svoje volje, talenta, vremena itd., Gospodin vas priznaje kao probnog člana Crkve, kojoj je Glava, i čija su imena zapisana na nebu. Dakle, posvećenjem se pridružujemo pravoj Crkvi, a naša su imena zapisana na nebu. Ali, kaže jedan, zar se ne bih trebao pridružiti nekoj organizaciji na zemlji, prihvatiti neki kredo i moje ime biti zapisano na zemlji? Ne: zapamtite da je naš

Gospodin naš uzor i učitelj, i ni u njegovim riječima ni u djelima ne nalazimo nikakav autoritet da se vežemo za kredo i tradicije ljudi, koji svi imaju tendenciju da Riječ Božju učine bez učinka, i dovodi nas pod ropstvo koje će spriječiti naš rast u milosti i spoznaji, a na koje nas je Pavao upozorio, rekavši: „Stoga čvrsto stojte u slobodi kojom nas je Krist oslobodio i ne dovodite se ponovo u jaram ropstva.” – Gal. 5:1.

Drugi kaže: Ako nije ispravno ujediniti se s bilo kojom od sadašnjih nominalnih crkava, ne bi li bilo dobro formirati vlastitu vidljivu udrugu? Da, to je ono što imamo – društvo po uzoru na ranu Crkvu. Mislimo da smo se vratili primitivnoj jednostavnosti. Samo je Gospodin Isus naša Glava ili zakonodavac; njegova je Riječ naše pravilo vjere i prakse; Duh Sveti je naš tumač i vodič u istinu; sva su naša imena zapisana na nebu; a veže nas ljubav i zajednički interes.

Pitate li se – Kako ćemo se upoznati? Pitamo se: Kako možemo pomoći međusobnom poznavanju kada se duh našeg Učitelja očituje u riječi i djelu, načinu i izgledu? Da, živa vjera, nehinjena ljubav, dugotrpljiva krotkost, djetinja jednostavnost, zajedno s postojanošću i žarom zrelosti, očituju sinove Božje, i ne treba nam zemaljski zapis, jer imena svih takvih su zapisano u Janjetovoj knjizi života.

Trebaju li bolesnici posjet ili pomoć? Ovi stoje spremni s posvećenim vremenom. Zahtijeva li Gospodnje djelo novac? Ovi stoje spremni s posvećenim sredstvima. Nanosi li im njegov rad prijekor svijeta i degenerirane nominalne crkve? Oni su također žrtvovali ugled i sve ostalo Bogu.

Ali, opet, pitate li se, kako ćemo postupiti s onim koji neuredno hoda u našoj sredini? ako nemamo organizaciju kakvu vidimo oko sebe, kako se možemo osloboditi takvog, kao što to Gospodin traži od nas? Mi odgovaramo: Činite upravo onako kako Sveto pismo nalaže.

Sada, kao u ranoj Crkvi, postoje različiti stupnjevi napredovanja među pojedinačnim članovima, i, kaže Pavao (I. Sol 5:14), neki su slaboumni, utješite ih; neki su slabi, podržite ih; ali, dok trebate biti strpljivi prema svima, upozorite neuredne (one koji se udaljavaju od pravog duha Kristova). Nemoj zamijeniti neuredne sa slabima, i utješi ih, niti sa slaboumnima, i podrži ih; nego strpljivo, s ljubavlju, upozoravaj neuredne. Koga naziva neurednim? Postoji mnogo načina neurednog hodanja. U 2. Sol. 3:11 on govori o nekima koji uopće ne rade, nego su zauzeti, i kaže da trebaju činiti kao što je on činio – raditi, da nikome ne budu na trošak; a ako tko neće raditi, neka ni ne jede. Tako je rekao da je učinio, da bi mogao biti primjer drugima; i (redak 14), nakon što ste upozorili takvoga, ako se „ne pokorava, ... zabilježite tog čovjeka i ne družite se s njim, da se posrami ... Ali ga ne smatrajte neprijateljem ali ga opominji kao brata.” On nas također upozorava

na nemoralne i nepravedne osobe, i one koji izvrću (izokreću) Sveto pismo, i tako Božju istinu pretvaraju u laž. A sljedeći citati jasno pokazuju da su, po Apostolovoj procjeni, doktrinarni poremećaji među glavnima. – 2. Sol. 3:6-14: I Kor. 5:11: Ef. 5:6-11: Rim. 16:17: 2. Ivanova 9-11: Gal. 1:8,9: Titu 3:10.

Naš Gospodin daje izričite upute kada se radi o uvredi između dvoje braće (Mat 18:15-17): „Štoviše, ako tvoj brat pogriješi protiv tebe, idi i ukaži mu na pogrešku, da ostane samo između tebe i njega; ako te poslušna, zadobio si brata. Ali ako te ne poslušna, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, da se po svjedočenju dvojice ili trojice svjedoka utvrdi svaka riječ. Ako i njih ne poslušna, reci crkvi. Ako i crkvu ne poslušna, neka ti bude kao poganin i poreznik.” Ako, pod zapovjedništvom našeg Poglavara, slušamo njegove zapovijedi, što ćemo činiti ako ga volimo, koliko će malo biti nesporazuma i poteškoća među braćom. A ako je istinsko bratstvo u Kristu u bilo kojoj mjeri ostvareno, opomena apostola bit će rado poslušana – „Ne propuštajte svoje zajedničko sastajanje, kako je nekima običaj, nego opominjimo jedan drugoga, i toliko više koliko vidite da se bliži Dan.” – Heb. 10:25.

A ako su novi obraćenici pravilno začet Riječju Istine, bit će daleko željniji susresti se s dvojicom ili trojicom koji posjeduju ispravan duh i koji žele razumjeti Riječ Gospodnju, nego što bi željeli pomiješati se s onima čija se religija sastoji uglavnom od forme bogobožnosti. I ovdje će biti prilika za one koji su jaki (u vjeri i ljubavi Božjoj) da nose slabosti slabih i da ne ugađaju samo sebi – u izboru tema, studija itd.

Ako novoprosvijeceni ne poznaje nikoga s kim bi se mogao osobno i redovito sastajati, neka ne zaboravi svoju prednost zajedništva s Ocem i Sinom u molitvi, i sa STRAŽARSKOM KULOM putem pošte; i neka traži druge gladne istine među svojim bližnjima – „koji drže Riječ života”, Istinu.

Ova udruga ima svoje evanđeliste, pastore i učitelje, koje postavlja i vodi Gospodin. (I. Korinćanima 12:28.) Oni ne trebaju polaganje ruku po takozvanom „apostolskom nasljeđu”; jer je „Duh Gospodnji pomazao” sve članove Tijela „da propovijedaju,” itd. (Iza 61:1), i dužnost je svakog člana Tijela vršiti svoju službu za izgradnju ostalih članova. Sva prava Crkva su svećenici, udruga svećenika, a ne udruga pod kontrolom klerikalne ili svećeničke klase. (I Pet. 2:9.) Postoji jedan veliki biskup ili nadglednik, koji, s vremena na vrijeme, podiže i šalje svoje vlastite posebne glasnike da otkriju istine, svrgnu zablude, itd. – Čini se da je Luter bio jedan od njih a Wesley još jedan. Ali naš Gospodin zadržava samo Biskupstvo. (I. Petr. 2:25.) Kako je potpuna dobrovoljna zajednica Kristove Crkve, sa svojim na nebu upisanim, ljubavlju vezanim, Duhom upravljanim članstvom, i kako je

tužna pogreška pogrešnog miješanja nominalne sa stvarnom Crkvom!

Ne treba naglašavati važnost našeg četvrtog prijedloga. Bila bi doista užasna nesreća izgubiti naše članstvo u pravoj Crkvi ili Kristovom tijelu. I nijedan član nije izvan opasnosti osim kada budno bdije nad starom prirodom, koja se smatra mrtvom, da ne bi ponovno oživjela i potvrdila se u obliku ponosa, sebičnosti, zavisti, zlobnog govora – ili čega sve ne? Ali, ispunjeni ljubavlju (ljubavlju koja potiče na žrtvu), i odjeveni u poniznost, i pod pokrovom otkupiteljske krvi, mi smo sigurni u Crkvi (Tijelu), imajući sigurnost da je „našem Ocu drago dati nam Kraljevstvo.”

Da, Kraljevstvo je slavna sudbina prave Crkve – „malog stada” – koje sada kroči stazom poniženja i pije gorku čašu smrti. Slava koja će se objaviti u nama još se ne pojavljuje, osim oku vjere, ali iskušenja i kušnje su vrlo očite na svakoj strani. „Bojmo se stoga da se ne bi, dok ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, nekome od vas učinilo da je nedostatan.” – Heb. 4:1.

Tako je Pavao upozoravao druge, i stoga se bojao, da čak i nakon što je propovijedao drugima, on sam ne bude otpadnik. (I. Korinćanima 9:27.) Možda će naša imena biti odbačena kao zla od onih iz nominalne crkve, a ipak „radujte se i veselite se jer su nam imena zapisana na nebu.” Mogu nam se namršiti i unatoč tome nas zlostavljati i lažno o nama govoriti svakakva zla, ili nas mogu nastojati pridobiti natrag laskanjem, govoreći da si ne mogu priuštiti gubitak našeg utjecaja, mogli bismo učiniti toliko dobra ostajući među njima, itd.; ali ne smijemo dopustiti da nas išta od ovih stvari pomakne; nego, radije, radujte se što smo dostojni patiti (Djela 5:41,42) za njegovo ime. O, kako je potrebna vjera u ovaj „zli dan”.

„To nepomično podnosi mračno mrštenje svijeta,
Niti se obazire na njegov laskavi osmijeh;
To mora nevolja ne može potopiti,
Ni Sotonino umijeće prevariti.”

Dragi ljubljani, ponovimo još jednom upozorenje: „Stojte čvrsto u slobodi kojom vas je Krist oslobodio i ne dajte se opet uplesti u jaram ropstva.”

KRŠĆANSKO ZAJEDNIŠTVO

Čovječanstvo čezne za zajedništvom; i, posljednjih godina, moralno nastrojeni su to vrlo općenito pronašli u nominalnim, protestantskim crkvama – u njihovim odborima, druženjima, molitvenim sastancima, itd. Takvo zajedništvo i takvi utjecaji učinili su mnogo da podignu ton i moralni i ugledni standard svijeta; ali takva su zajedništva rijetko dostojna naziva kršćansko zajedništvo; jer, ne Krist i njegova Riječ, već svjetovne ambicije, ponos, odijevanje, predstava i društveno ogovaranje općenito su temelji i predmeti zajedništva.

Stoga, iako ne odobravamo crkvene organizacije kao crkve, mi ih cijenimo kao najviši red svjetovne razbibrige. Jer, iako su to često škole u kojima se gaje ponos, zavist, mržnja i skandali, ova zla su manje gruba od mnogih poroka koji cvjetaju izvan ovih škola morala.

No, koliko god ti društveni klubovi, zvani crkve, bili korisni za svijet, budući da teže umanjiti ubojstvo zlobi i zavisti, a krađu ublažiti klevetom – stvarno posvećeni vjernik, koji je prešao iz smrti u život, nalazi u njima samo malo pravog zajedništva, osim kad tu i tamo otkrije srodnu dušu, na sličan način začetu za novi život – novim motivima, mislima, riječima i djelima. Ipak, običaji ih zbližavaju, a i sama pomisao na narušavanje te društvene zajednice je strašna, jer, ma kako siromašni, to je sve što imaju.

Zatim, mnogima dolazi pomisao o utjecaju – na ženu ili muža ili dijete ili sestru ili brata ili prijatelja. Što ako bi njihovo povlačenje i priznanje da su njihova crkva i sve druge stvarno svjetovne i nezadovoljavajuće nekoga spriječilo da se pridruži nekoj crkvi, a time, barem izvana, da ispovijedi Krista? Što onda? Možda će iduće zime njihov društveni klub pokrenuti oživljavanje religije, i, zahvaljujući uvezenom probuditelju, i himnama, i molitvama, i propovijedima, vrućim opisima ili zaključcima o vječnom mučenju koje čeka sve koji se ne pridruže nekoj sekti, neki bi mogli biti potaknuti da preuzmu vanjske oblike pobožnosti bez njene sile; i, povlačenjem sada, bili biste lišeni pomoći im u ovom poslu. – Što onda?

Tim bolje, odgovaramo. Ako smo otkrili da su Božje ime i karakter obeščašćeni i pogrešno predstavljeni od strane svake denominacije kršćanstva, zašto bismo željeli da se naša djeca i prijatelji pridruže društvu pod tim obeščašćujućim priznanjima zablude? Zašto bismo se željeli pridružiti takvom djelu – toliko protivno svemu što su naš Gospodin i apostoli naučavali i prakticirali? – koje tako ozbiljno krivo predstavlja, tražitelju Boga, pravi način da ga pronađe, i koje tako obmanjuje pokajnika o tome što je prava „Crkva živog Boga” – „čija su imena zapisana na nebu”? Zašto ne bi svatko tko pronađe Istinu, ili, bolje rečeno, koga je Istina pronašla, u ovom vremenu žetve, bio sretan iskoristiti svaki atom svog utjecaja za Istinu, i protiv onih zabluda koje vežu tolike Božje drage svece?

Zasigurno, što smo savjesniji, to više moramo žaliti zbog utjecaja koji je već dat u prošlim godinama prema zabludi, na Božju sramotu i na porobljavanje njegove djece; i to više mora biti naša strepnja da preokrenemo svoj utjecaj što je brže moguće, kako bi se naš budući utjecaj za istinu mogao što je više moguće suprotstaviti prošlim utjecajima danim zabludi. I, ako smatramo da je spone sektaštva teško i bolno razbiti, trebali bismo

još ljubomornije nastojati poštediti našu djecu slične boli. Vanjsko ispovijedanje pune posvećenosti Kristu, prema kojem se nije živjelo, i vjera u kredo u koje se stvarno ne vjeruje, povreda je onoga tko tako postupa. Daleko bolje učite svoju djecu da budu poštena prema sebi, prema drugima, a prije svega prema Bogu, nego da ih učite da se utupe nečasnim zanimanjima. Bit će im u korist sada, kao i u čistilištu budućnosti. Vidi TRAKTAT BR. 58 – Čistilište.

Ali, ipak, trebat će nam zajedništvo. A oskudica odgovarajuće vrste u nominalnim crkvama trebala bi nas dovesti bliže Gospodinu, kako bismo mogli više razumjeti i cijeniti njegovu ljubav, njegovu Riječ, njegovo zajedništvo, te ljubav i zajedništvo svih koji su iz njegove prave obitelji i duha. Uskoro ćete naučiti shvaćati riječi našeg Učitelja – kao istinite u odnosu na svjetovnu crkvu danas, kao i u njegovo vrijeme – „Ne čudite se ako vas svijet mrzi; znate da je mene mrzio prije nego vas”; „jer je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo protiv Boga.” Tako ćete, sve više i više odvojeni od svjetovnog duha, naučiti što je apostol mislio kad je rekao: „Po ovome znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću.” Vaša ljubav prema Isusu, našem starijem bratu, postat će intenzivnija, utječući na svaku vašu misao, riječ i djelo, rađajući ljubav prema svima koji nose njegov lik; i ta ljubav neće ovisiti o bogatstvu ili osobnoj ljepoti ili društvenim uvjetima. Ali samo oni donekle odrasli u Duhu i sličnosti s našim Otkupiteljem mogu cijeniti takav savjet ili takvo zajedništvo. Drugi ljube svjetovno jer u njima nije razvijena ljubav prema Ocu i jer ne mrze svaki zao put.

PRAVA CRKVA A NE SEKTA

Crkva Kristova nije ni sekta ni skup sekti: ona je jedna i nedjeljiva. To je Krist i svi koji su ujedinjeni s njime – povezani živom vjerom u njegovo otkupiteljsko djelo za njih, i u potpunoj posvećenosti njemu, njegovoj volji i njegovom djelu, čak do smrti. Ovu pravu Crkvu predstavlja sam naš Gospodin pod prisposodobom loze, od koje i u kojoj su svi uistinu njegovi, pojedinačno, mladice.

Webster's Dictionary definira riječ „sekta” tako da znači: „Dio odsječen, ... dakle skupina osoba koje su se odvojile od drugih na temelju neke posebne doktrine, ili skupa doktrina, koje drže zajedničkima.”

Ovaj opis odgovara svim denominacijama kršćanstva. Svi se odvajaju od ostalih kršćana; svi to čine na temelju neke doktrine ili skupa doktrina koje im je zajedničko. Ali članovi prave Crkve su svaki pojedinačno ujedinjeni s Kristom, a ne jedni s drugima. Kao što su žbice kotača svaka posebno pričvršćene u glavčini, tako je svaki ud Tijela Kristova u svom unutarnjem ili duhovnom životu vezan samo za Krista. I kao što guma umiruje i daje jedinstvo rada žbicama

na njihovim krajevima, tako je ljubav, veza savršenstva, jedina veza koja bi trebala biti dopuštena između onih čije su volje zakopane u Kristovoj.

Naš je Gospodin izjavio da nije došao staviti krpu ili dopunu na judaizam, niti staviti novo vino svog učenja u stare mjehove judaizma. Iz toga slijedi da kršćanstvo nije raskol ili sekta niti se odvojilo od judaizma. To je, naprotiv, novi sistem vjerskog učenja, koji uvodi Novi savez između Boga i čovjeka po Kristu, Posredniku, čija krv zapečaćuje taj Novi savez i čini ga djelotvornim.

Stoga je jedini test zajedništva – biti Kršćanin; istinski sjedinjen s Kristom vjerom i posvećenjem; – ne bez pravog posvećenja, niti bez prave vjere. Ali značenje potpune posvećenosti misli, riječi i djela lako razumiju neki koji sumnjaju i postavljaju pitanje koja je prava vjera neophodna za istinsko članstvo u Kristu – vjera koju su naš Gospodin i njegovi apostoli isprva predali svetima. Ova prava vjera je – da su svi bili grešnici, pravedno pod Božjom osudom na smrt kroz pad; da je Krist Isus, naš Gospodin, umro za NAŠE GRIJEHE prema Svetom pismu, i da ga je Otac uskrisio od mrtvih, koji je tako svima dao jamstvo da je Kristova žrtva za grijeh u našu korist bila potpuna i potpuno zadovoljavajuća, pod kojom se oni od Adamove rase koji su bolesni od grijeha i željni sklada s Bogom mogu opravdati i vratiti njegovoj ljubavi, naklonosti i blagoslovu. (I. Korinćanima 15:3,4; Rimljanima 5:1,6,12,18.) Tko god ima ovu jednostavnu vjeru je vjernik, član „domaćinstva vjere”. Tko god se sa ovom vjerom potpuno posvećuje službi Gospodinu je kršteni vjernik, probni član jedne, prave Crkve, čija su imena zapisana na nebu. Ako bude vodio kršćansku utrku kao što se zavjetovao, osvojiti će nagradu i biti jedan od Izabrane Crkve u slavi, kojoj će biti dodijeljeno mjesto s Gospodinom na njegovom prijestolju.

Ovo je temelj naše nade: jedini temelj – onaj koji nitko nikada nije mogao postaviti, ali koji je Bog postavio za nas (1. Korinćanima 3:11); jer, „dok još bijasmo grješnici, Krist umrije za nas” (Rim 5:8), „Pravednik za nepravedne da nas dovede Bogu.” (1. Pet. 3:18.) Shvaćajući da smo grešnici osuđeni na smrt, i da možemo imati mir s Bogom i biti opravdani za život prisvajajući sebi zasluge njegove smrti, rado ga prihvaćamo kao našeg Otkupitelja. „Imamo otkupljenje njegovom krvlju, čak i oproštenje grijeha.” (Efežanima 1:7.) Ovo je opravdanje; i tako opravdani vjerom imamo mir s Bogom. Zatim, shvaćajući, dalje, da oni koji su na taj način otkupljeni ne bi trebali živjeti ostatak svojih života za sebe i svoje vlastito zadovoljstvo, nego za Onoga koji je umro za njih (2 Kor 5:14,15), mi se posvećujemo njegovoj službi.

Na ovom temelju izgrađene su manje doktrine i oni principi koji se moraju razraditi u životu. Stoga nas

apostol savjetuje (2 Pet. 1:5-8) da ovoj vjeri dodamo razne milosti i daljnja postignuća – kreposti, znanja, umjerenosti, strpljivosti, pobožnosti, bratske dobrote i milosrđa (ljubavi).

To je bila vjera prve Crkve; i to je vjera svih koji prihvatljivo nose Kristovo ime; i samo se takvi ispravno nazivaju Kršćanima. Istina, rana je Crkva napredovala dalje od ovih prvih načela, do upotrebe „čvrste hrane” i razumijevanja, sa svim svetima, Božjih dubina; ali „djeca u Kristu” i oni „koji su, zbog upotrebe, imali uvjezbana osjetila”, zajedno su bili jedna obitelj – „svi jedno u Kristu Isusu”. Nisu smjeli napustiti te principe zamjenjujući ih drugim teorijama, već dodajući im kako je gore objašnjeno. Oni koji su napredniji u milosti i nauku nosili su slabosti slabih, a svi su težili rasti u milosti i znanju, sve više i više. Tamo gdje se ovo apostolsko pravilo držalo, u ovom Tijelu nije moglo biti nikakve sekte, nikakve podjele. Tek kad se zabluda počela razvijati u zajednici, Pavao je napisao nekima: Čujem da postoje podjele (sekte) među vama, i ja djelomično vjerujem; jer očito je iz onoga što učim o svjetovnosti i zabludi koja ulazi među vas, da će nužno biti podjela; jer oni koji su vjerni Gospodinu ne bi mogli sudjelovati u takvim besplodnim djelima tame, već ih moraju prekoriti. – I Kor. 11:18,19.

U jednoj pravoj Crkvi prigovarali su podjelama a svi su apostoli naučavali da postoji jedan Gospodin, jedna vjera i jedno krštenje. Jedno je stado i jedan Pastir. (I. Korinćanima 12:25.) Kršćani su odvojena klasa – odvojena od svijeta, odvojena od grešnika, odvojena od svih ostalih – po tome što prihvaćaju spasenje kroz Kristovu otkupiteljsku krv. Njihova simpatija i suradnja nisu nasilni, doktrinarni ili drugi, već samo ljubavi i zajedničkog interesa, kao su-putnici i su-nasljednici. Nauk o otkupnini služi da svakoga u Kristu zaštititi od svih koji ispovijedaju Kristovo ime, ali poriču ili ignoriraju ovaj temeljni dio njegova djela. Ni kolektivno ni pojedinačno sveci ne bi trebali sudjelovati u djelima tame. – Ef. 5:11.

Nije nevjerojatno da bi Sotona pokušao podijeliti i razdvojiti ovce, i postaviti ograde, poput denominacijskih kreda, koja bi spriječila neke od ovaca da slijede Pastira na zelene pašnjake svježe i žive istine. To bi bila samo mudrost s njegove strane. Ali čudno je da je on bio u stanju okovati razum tolikih ljudi, da misle da je znak duhovnosti reći, Ja sam od Lutera, Luteran; I od Calvina ili Knoxa, prezbiterijanac; Ja od Wesleya, metodist, i tako dalje. Apostol Pavao je, naprotiv, rekao nekima iz svog vremena, koji su bili u opasnosti od ovog duha sektaštva: Dok netko govori: Ja sam Pavlov, ja Apolonov, a ja Petrov, niste li vi tjelesni? Nije li tako misliti ili djelovati u izravnoj suprotnosti s Kristovim Duhom? „Je li Krist podijeljen?” Je li Pavao ili Petar ili

Knox ili Calvin ili Wesley ili bilo tko drugi osim Krista umro za vaše grijeha i otkupio vas? Njih, kao službenike Krista i Crkve, treba visoko cijiniti zbog njihovih djela, ali imenovati Nevjestu po bilo kome drugom osim po Mladoženji očito je neprilično.

O, kad bi svi mogli vidjeti da u Božjim očima postoji samo jedna Crkva – čija su imena zapisana na nebu – i da Bog ne može i ne slaže se sa niti priznaje bilo kakav raskol u pravoj Crkvi! On ne priznaje uska kreda u kojima je toliko mnogo ovaca zatvoreno i umire od gladi. Kao što smo pokazali, postavio je samo jednu ogradu oko svog ovčinjaka. Unutar njega ima dovoljno mjesta, kako za janjce tako i za zrele ovce.

USPOREDBA O LAŽNIM OVČINJACIMA

Zamislite u svom umu lijep, veliki pašnjak, okružen jakom i visokom ogradom (Božji zakon), koji drži sve ovce unutra, ali koji ne priznaje nikakav način pristupa tom toru (opravdano stanje), osim Krista, vrata, vjera u čijoj je žrtvi za grijeh jedini put u stado. Svi koji se na bilo koji drugi način popnu u tor su lopovi i razbojnici. To je pašnjak koji je Dobri pastir osigurao svojim ovcama za koje je jednom položio život. U pravi Kristov tor ušlo je poprilično stado ovaca. Oni pripadaju pravom pastiru; ali, dok pred sobom gledamo travnate padine, čini se da samo nekoliko ovaca, zapravo malo stado, uživaju u slobodi tora – slobodi kojom ih je Krist oslobodio. Gdje su ostali? Pogledamo i vidimo unutar vrata, s obje strane staze, male ograde. Iznad svake je ispisano posebno ime – prezbiterijanac, metodist, baptist, drugi adventist, rimokatolik, grkokatolik, episkopalac, luteran, itd. Gledajući ove torove vidimo da se razlikuju. Neki su izgrađeni poput zatvora sa željeznim okvirima, rešetkama i lancima, drugi manje čvrsti, a neki su samo označili „mrtve linije,” preko kojih ovce shvaćaju da ne smiju prijeći.

Ovi torovi su puni ovaca, ali one su slabe, osjetljive i boležljive zbog nedostatka odgovarajuće vježbe i svježe, hranjive hrane. Redovito se hrane, ali samo ljuskama, s povremeno malo mlijeka, ali jedu bez užitka i od toga nemaju nikakve koristi. Mnogi od njih su mršaviji i siromašniji nego kad su prvi put ušli u stado, a neki su postali slijepi. Čudno je reći, čini se da su svi savršeno zadovoljni, svaki sa svojim oborom, i vrlo rijetko netko pokuša pobjeći.

Također smo primijetili da su postavljeni pomoćni pastiri za ispašu ovaca i da su oni izgradili te obore, ali očito bez dopuštenja glavnog pastira.

Zbunjeni da znamo zašto su ovce tako podvrgnute oboru, promatrali smo kako su bile natjerane da uđu u različite ograđene prostore. Dok su ulazili u ovčinjak kroz jedina vrata (vjera u Krista), svaki im je podpastir pokušavao utisnuti, dok su prolazili, nužnost ulaska u jedan od mnogih torova i poželjnost onog posebnog kojeg je predstavljao. Kao posljedica toga, gotovo sve

ovce koje su ušle u ovčinjak dobile su torove, jer su vjerovala podpastirima i slijedile većinu; a samo je nekolicina prešla dalje kako bi uživala svu slobodu obora. Podpastiri su neprestano nastojali utisnuti svojim ovcama da su slobodne ovce heretici i da su na putu za uništenje.

Gledali smo da vidimo kraj ovoj stvari, jer smo saznali da su Glavnog pastira neki očekivali, i znali smo da će njegov dolazak uskoro pokazati da li on odobrava ovo dijeljenje i zatvaranje svog stada. Gotovo svi podpastiri tvrdili su da još dugo neće doći.

Trenutno smo čuli veliko veselje među slobodnim ovcama. Pogledali smo i otkrili da je glavni pastir došao tiho, neprimijećen („kao lopov“), i sada su ga prepoznale neke od ovaca; a otuda i veselje. Neki od zatvorenika čuli su Pastirov glas; gledali su i slušali, ali su jedva vjerovali. Bio je to doista glas pastira dok je čuvao i upravljao svojim stadom. Činilo se da njegove prave ovce čuju njegov glas kako osuđuje proces tora i govori svojim ovcama: „Izadite!”

Neki su preskočili ograde i tako dobili slobodu i hranu iz Pastirove ruke, dok su drugi bili toliko slabi i klonuli zbog nedostatka hrane da su drhtali od iščekivanja, ali nisu izašli zbog straha od podpastira. Primijetili smo, izvan ograda, da su neke od slobodnih ovaca nosile hranu u rešetke i tako hranile slabe dok nisu dovoljno ojačale da preskoče ogradu. Podpastiri su, u međuvremenu, bili oprezni s udvostručenim oprezom i različitim politikama nastojali su zadržati kontrolu nad svojim (?) stadima. Neki su osuđivali i rugali se onima izvana i prijetili ovcama unutar njih; a drugi su udvostručili uobičajene vježbe – „oblike pobožnosti”.

Čekali smo da vidimo ishod, i vidjeli smo nevjerne potpastire svezane i pretučene udarcima, zatvorske torove sve uništene, a tor korišten kako je predviđeno – stado jedno, njegovo ime jedno, i njegovu Glavu – pravog pastira koji je dao svoj život za ovce – Isusa Krista.

„IZADITE IZ NJE NARODE MOJ”

U Otkrivenju 18:4-8 imamo najnaglašenije upute od našeg Gospodina, u pogledu našeg pravilnog načina postupanja u sadašnjem vremenu. Ovaj savjet nije uvijek bio primjenjiv; ne do pada mističnog Babilona pod božansku osudu, što proročanstvo pokazuje da je bilo 1878. godine. Kao što je prikazano u Svetom pismu, Babilon, majka odvratnosti, dugo je krivo predstavljala istinu i pravu Crkvu, koja je u velikoj mjeri bila u njoj i u njezinim sistemima kćeri (Vidi STUDIJE SVETOG PISMA, SVEZAK II., stranice 271-282, SVEZAK III., stranice 135-197); ali njezina je kazna odbijanja bila sačuvana do vremena „žetve.”

Izraz „Izidite iz nje, narode moj,” jasno ukazuje da su neki od pravih Božjih svetaca bili u Babilonu, i da

se, sve do vremena njegova pada, Bog nije protivio njihovom postojanju u nominalnim crkvenim sistemima, i nije ih pozvao da izađu. Doista, sam je Gospodin ponekad govorio Babilonu i kroz njega sve do trenutka kada je, pokucavši na vrata, objavio svoju prisutnost, i, budući da ga samosvjesna, ali stvarno slijepa i bijedna Laodiceja nije poslušala, izbacio ju je iz svojih usta (da više ne budu njegov glasnik) zauvijek. – Otkr. 3:14-22.

Ali sada je započeo sud velikog Milenijskog dana; a početak mu je s Crkvom – odvojiti istinito od lažnog ili nominalnog.

Da bi se postiglo ovo odvajanje, istina – „mač duha” – oštiji od bilo kojeg dvosjeklog mača, je izvađen iz korica. Sukob koji je sada u tijeku između istine i zablude, svjetla i tame, ima za svrhu testiranje, prosijavanje i odvajanje „djece svjetla”, koja vole istinu, od djece tame, koja vole zabludu. Kao što je do sada pokazano, drugi dolazak našeg Gospodina je u ovom pogledu sličan njegovom prvom dolasku; i njegove riječi, „Ne mislite da sam došao poslati mir na zemlju; nisam došao poslati mir, nego mač” (Luka 12:51), primjenjive su sada – sve dok njegova Crkva ne bude okupljena i proslavljena, a njegova Kraljevstvo uspostavljeno u slavnoj moći.

Izraz „da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala,” implicira da će, u ovom vremenu u kojem su pozvani, Božji narod biti doveden do jasne spoznaje istine; – oni će jasno vidjeti što čine babilonski grijesi – pogreške doktrine i života. I, kada su tako prosvijetljeni, oni koji su Božji narod, koji imaju njegovog Duha, njegovu ljubav prema pravu i istini, mržit će zabludu i tamu u kojoj su tako dugo bili. Takvi će biti spremni i željni spoznati svoju dužnost prema nominalnoj crkvi. Učinak svjetla istine na njihova srca bit će takav da će instinktivno osjetiti i pitati se: „Kakvo zajedništvo ima svjetlo s tamom?” i gledat će u Gospodina da im pokaže svoju mudrost i volju. Takvima Gospodin po svojoj Riječi odgovara: „Izidite iz nje, narode moj.”

Izraz „da ne budete dionici njezinih grijeha,” u prirodi je podsjetnika, ali i prijetnje. To je podsjetnik da, kada su bile u neznanju o istini, nisu bile odgovorne za pogreške i pogrešan put Babilona, majke i kćeri; ali da su sada, budući da vide te pogreške – te grijehe – oni odgovorni; i da ako sada ostanu u ovim sistemima oni su, svjesnim pristankom, jednako odgovorni kao i oni koji su formulirali te pogreške, ili još više, i sigurno će i pravedno snositi posljedice.

Ali, iz raznih razloga, čini se da neki jedva čekaju ispričati se i ostate u Babilonu. Takvi pokazuju da im nedostaje pravi duh istine, ili pak da još nisu probavili dovoljno „hrane u pravo vrijeme” da im se da potrebna percepcija njezinih grijeha, koji su po Gospodinovoj procjeni nagomilani do neba. Još jedna zbnunjuća

stvar je da su neke od kćeri Rimske Majke uklonile mnoge majčine vanjske oznake i oblike, dok su zadržale velik dio njezina duha i doktrina.

Na primjer, baptisti, kongregacionalisti, drugi adventisti, učenici i nekoliko drugih denominacija, tvrde da su bez ropstva; tvrde da je Biblija njihov kredo i da svaka grupa ili skupština ima odgovornost za svoje vlastite poslove, i da su sastanci na kojima se te nezavisne skupštine svake denominacije ujedinjuju samo dobrovoljna udruženja, u kojima se denominacijski nadzor ili ropstvo ne priznaju. Zatim, posebno kod „Učenika“, traženo priznanje je vrlo jednostavno. Ali uglavnom spominju doktrinu trojstva, ili vječne muke, ili oboje. A gdje oni nisu specificirani, razumiju se, i ako se skrene pažnja na ove teme, ili na način drugog dolaska našeg Gospodina, ili na „vremena obnove,“ uvijek postoji jaka struja protivljenja, i, bilo napisano ili nenapisano, vjerovanje će se naći koje ne dopušta biblijsko ispitivanje ili kritiku; i, osim ako ne pristanete, morate ili šutjeti ili otići.

Riječ „kredo“ dolazi od credo, a znači vjerujem. Sasvim je ispravno da svaki kršćanin ima za sebe vjerovanje, kredo. I, ako određeni broj kršćana dođe do jedinstva vjere na temelju Riječi Božje, njihovo zajedničko okupljanje radi zajedništva i druženja je i ispravno i korisno, kao što Biblija izjavljuje. Opća poteškoća je u tome što, kada se skupine kršćana susreću kao braća, oni ili naprave pisano ili razumljivo kredo koje nadilazi Riječ Božju i uključuje ljudsku tradiciju; ili pak ignoriraju svu vjeru i čine moralnost – dobra djela – jedinom osnovom zajedništva. Ali, kao što ime kaže, kršćani su Kristovi vjernici a ne samo moralisti. Dok je, dakle, kredo neophodan, a onaj tko ga nema nema vjere, i stoga bi bio nevjernik, i dok je u kršćanskom zajedništvu sklad vjere nužan za zajedništvo, svi bi trebali vidjeti da zajedništvo i vjera rane Crkve, pod božanskim vodstvom, izgrađeni su na prvim načelima Kristove doktrine; i ništa više ili manje ne bi trebalo biti temelj kršćanskog zajedništva ovdje i sada.

Predložiti ćemo siguran način da prosudimo jesu li vaša sadašnja druženja u ime Krista dio Babilona ili ne, i jeste li, prema tome, jedan od onih koji su pozvani „Izaći“. To je sljedeće: ako nema sastanka skupštine na kojem vjernici mogu pozvati odlomak iz Svetog pisma za raspravu, u kojoj raspravi vi, s drugima, možete iznijeti svoje poglede na Božju Riječ, nešto nije u redu. Tamo ne možete dugo imati zajedništvo. Vaše svjetlo je ispod posude i ugasit će se ako mu ne date više slobode. Morate izaći iz takvog stanja ili će vaše svjetlo postati tama.

Ali ako postoje sastanci na kojima imate jednaku priliku kao i drugi da se pozovete na bilo koji dio Svetog pisma i izrazite svoje gledište o njegovom značenju na razini drugih, možete zaključiti da ste pronašli barem neke dokaze kršćanske slobode; jer niti

jedan kršćanin nema pravo odbiti dati, kada se od njega traži, razlog za nadu koja je u njemu. A budući da vjerodostojnost ili kredo svakog kršćanina ispovijeda da je izgrađeno na Božjoj Riječi, slijedi da bi svatko trebao biti ne samo voljan, nego i spreman u svakom trenutku promijeniti svoje vjerovanje za još jedno biblijsko, ako mu se takvo što može ukazati.

Pronašavši one koji slijede Berejske metode, radujte se – ali sa strahom, dok ih dalje ne testirate. Nemojte zlorabiti njihovo gostoprimstvo pokušavajući monopolizirati vrijeme; budite zadovoljni i zahvalni što ćete dobiti svoj dio toga. I, kada dođe do vašeg izbora predmeta, gledajte (1) da bude mudro odabran, onaj koji će ojačati, a ne zadaviti, vaše slušatelje. (2) Molite da, kao službenik (sluga) istine, budete „radnik koji se ne treba stidjeti“. (3) Neka ništa ne bude učinjeno kroz svađu, sukob ili ispraznim naporima da pokažete sebe ili svoje znanje o Riječi; ali (4) „govorite istinu u ljubavi“, dok je govorite ništa manje jasno i snažno.

Sve dok imate prilike čuti druge i izraziti se, možete zaključiti da ste na sigurnom mjestu. Kako budete napredovali, slušajući druge i izražavajući se drugima slobodno i otvoreno, vjerojatno ćete vi ili oni doći u sklad s duhom istine. Ako su vaša gledišta biblijska, a njihova ne, oni će bez sumnje početi mrziti vas i istinu, i uskoro nećete naći zajedništvo s njima.

Ali u većini slučajeva neće biti potrebno takvo ispitivanje duhova. Općenito, ustanoviti ćete da su skupštine formulirale kredo koji je svaki član dužan potpisati – ako ne pismenim putem ili glasom, barem prešutnim pristankom. U tom slučaju, uzmite takvo kredo ili ispovijed vjere i vidite predstavlja li pošteno, iskreno i istinito vašu vjeru ili ne. Ako ne, ne biste trebali gubiti vrijeme i odbaciti to, koliko god svjesno neupućeni u to bili prošlih godina. Sada znate, i sada ako ostanete unutra, svjesno, varate sami sebe, i tako se dokazujete da ne volite istinu i ugađate Bogu, nego volite zabludu i ugađate ljudima.

Uopće nije važno što ste možda rekli svećeniku i nekima ili svim starješinama crkve o svom neslaganju i nevjerici. Oni nemaju ovlasti kod Boga ili ljudi da vas oslobode vašeg javnog ispovijedanja vjere. Ako ste, na primjer, prezbiterijanac; nije samo svećenik, niti sjednica, niti lokalna skupština ta kojoj ste se pridružili, već i cijelo tijelo prezbiterijanaca, posvuda. I sve dok ste navodno član, dužni ste u svom uvjerenju i ponašanju prema svima njima. I pred cijelim svijetom stojiš ubrojen kao jedan od njih, i kao partner u svemu što svi oni zajednički ispovijedaju. Ako ne vjerujete kao oni, vaša je dužnost prema svima njima, i prema svijetu, da se povučete i tako sebe i druge postavite u pravo ispred svih. Ako ste Gospodinovim milosrđem jedan od rijetkih koji su prešli iz tame u njegovo čudesno svjetlo, sada ćete se stidjeti doktrina koje ste

nekoć rado ispovijedali, i radovat ćete se smanjiti za jedan broj onih koji su u pogrešci, i dodati jedan u broju prezrenog malog stada – odbačenog, doista, od ljudi, ali u vlasništvu, voljeno i njegovano od Boga.

Kako se niste pridružili samo vjerskom službeniku ili Sjednici, već skupštini i cijeloj denominaciji, vaše razrješenje vašeg članstva bi, ako je moguće, trebalo biti jednako javno kao što je bilo i vaše pristupanje. I, kao odgovor na mnoge upite, u nastavku predlažemo opći nacrt za pismo o povlačenju koje, kao što je želja, možete kopirati i koristiti. Ako je moguće, treba ga pročitati naglas na nekom općem skupu, na kojem su opći govori, primjedbe itd. na redu – kao što je molitveni skup. Nakon čitanja treba ga predati voditelju sastanka kao predstavniku skupštine i službenicima. Ako zbog bolesti ili bilo kojeg drugog razloga ovaj pravac postupanja nije moguć, savjetujemo da se kopija pisma pošalje svakom članu zajednice, kako ne bi bilo mjesta nesporazumima ili krivom predstavljanju. Rado ćemo isporučiti primjerke ovog pisma tiskanog pisaćim strojem, zajedno s kuvertama i traktatima koji će ga popratiti – besplatno, nakon što dobijemo obavijest o potrebnom broju.

PREDLOŽENO PISMO:

Draga braćo i sestre,

Članovi i službenici Crkve _____.
Gospodin me u posljednje vrijeme uči nekim prekrasnim stvarima iz svoje Riječi, što mi je drago. Biblija mi je postala nova knjiga, toliko su mi se širom otvorile oči mog razumijevanja. Bog je sada moj Otac, Krist moj Otkupitelj, a svi vjernici moja braća, na način koji nikad prije nije bio cijenjen.

Ne bih htio da shvatite da sam vidio viziju ili imao posebno otkrivenje; Ja samo imam Božju Riječ, „prije napisanu za našu pouku;” ali Bog je to nedavno razjasnio mom razumijevanju, preko nekih svojih slugu. Niti ti sluge tvrde da imaju posebna nadahnuća ili otkrivenja, već samo da je sada došlo Božje vrijeme da otpečati i objavi svoj veličanstveni plan, koji je u prošlosti mudro držan u tajnosti, kao što to i samo Sveto pismo izjavljuje. – Dan. 12:9.

Od ovih blagoslovljenih stvari mogao bih spomenuti nekoliko, vrlo kratko: Smatram da Sveto pismo ne uči o vječnoj mucu za sve osim za svece. Smatram da će puna kazna za namjerni grijeh protiv jasnog znanja, jezikom apostola, biti „vječno uništenje iz prisutnosti Gospodnje.” Ali, još bolje, ako je moguće, smatram da, dok je toliko mnogo naše rase (zapravo daleko većina) umrlo u potpunom ili djelomičnom neznanju o Bogu i njegovoj ponudi vječnog života kroz Krista, Bog je milostivo osigurao da tijekom Milenijskog doba sve takve obitelji na

zemlji budu blagoslovljene potrebnim znanjem i dobivenom prilikom za poslušnost za vječni život. I, nadalje, nalazim da je njegovo učenje da mi, Evangeoska crkva, kao sunasljednici s Kristom, našim Gospodinom, trebamo biti Božji posrednici u davanju tog velikog tisućljetnog blagoslova. I, konačno, čini se da je ovo vrijeme blagoslova za koje je Božji narod tako dugo molio, govoreći: „Tvoje Kraljevstvo dođi, budi volja tvoja na zemlji kao što se vrši na nebu,” vrlo blizu, i već sada se pšenica i kukulj razdvajaju, a uskoro će veliko vrijeme nevolje srušiti postojeće institucije i uvesti Kristovo Kraljevstvo mira i jednakosti.

Bit će mi drago pružiti biblijske dokaze o ovim stvarima svakome tko poželi istražiti Riječ i dokazati jesu li te stvari točne.

Ali sada, dragi prijatelji, dolazi neugodna dužnost. Smatram da su mnogi od ovih dragulja istine u izravnom sukobu s našim stajalištima kako ih držimo, podučavamo i ispovijedamo u našoj denominacijskoj literaturi; i stoga, iskreno prema vama i sebi, moram se povući iz članstva s vama u ovoj crkvi. Ostati značilo bi krivo predstavljati svoja gledišta, a dopustiti da ti krivo predstavljaš moja gledišta – doktrina o vječnom mučenju devet desetina naše rase sada je, po mom sudu, užasna – doista je bogohuljenje protiv Boga ljubavi, čija je Riječ, kada ju se razumije, uči sasvim suprotno.

Gotovo ... godinama sam se vjerno trudio održati svoje obveze s vama kao su-član ove crkve, i naučio sam jako voljeti neke od vas – neke zbog društvenih kvaliteta, a neke zbog svetosti – sličnosti s Kristom. Stoga vam s bolom najavljujem svoje povlačenje i dugujem vam ovo objašnjenje. Dopustite mi da vas uvjerim da to nije zato što je moja ljubav manja nego prije, jer, Božjom milošću, vjerujem da se širi prema njemu i njegovima, i, suosjećajno, prema cijeloj našoj rasi. Ovu akciju, dakle, ne treba shvatiti kao istupanje iz Kristove Crkve, čija su imena zapisana na nebu, već samo kao istupanje iz. ... Crkve, čija su imena zapisana na zemlji. Povlačim se kako bih bio slobodniji u svojoj savjesti, prema Bogu i ljudima, i kako bih mogao imati što potpunije zajedništvo sa svima koji su srcem Gospodinov narod – ne samo takvi u ovoj skupštini i denominaciji, nego i u svima drugima. Ne tražim nikakvo pismo o razrješenju, jer se nisam mogao nadati da ću biti prikladniji negdje drugdje. Što se mene tiče, želim ukloniti sve prepreke između sebe i su-putnika. Dakle, svima vama koji ste u Kristu Isusu – članovima njegova Tijela – ja sam još uvijek sučlan, mladica na pravom Trsu (Kristu), kojega ništa ne može rastaviti od ljubavi Božje u Kristu, mom Gospodinu. – Ivan 15:5; Rim. 8:38,39.